

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 2735/2017
11.09.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Ружице Јовановић, председника већа, Зорице Цветковић и Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.З. из с., Град Врање, чији је пуномоћник Мирослав Манасијевић, адвокат из, против туженог „Симпо-Власина“ ДОО Врање, ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Врању П1 228/14 од 26.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Врању П1 228/14 од 26.04.2017. године, у ставу трећем и четвртном изреке, и жалба тужиоца С. З. из с., Град Врање, у овом делу, **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу петом изреке пресуде, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени „Симпо-Власина“ ДОО Врање да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.920,00 динара, за законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, року од 8 дана од пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу увећане зараде за прековремени рад исплати: за јул 2013. године износ од 239,20 динара, са законском затезном каматом почев од 01.09.2013. године па до коначне исплате, за август 2013. године износ од 478,40 динара, са законском затезном каматом почев од 01.10.2013. године па до коначне исплате и за септембар 2013. године износ од 478,40 динара, са законском затезном каматом почев од 01.11.2013. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор исплати и то за 2012. годину, износ од 7.617,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2013. године па до коначне исплате и за 2013. годину износ од 6.037,00 динара, са законском затезном каматом почев од 27.01.2014. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу, у коме је тражио да суд обавезе туженог да му за период од маја 2013. године до децембра 2013. године, исплату увећане зараде за прековремени рад у износима означеним у изреци са законском затезном каматом, на свако појединачно месечно потраживање почев од доспелости па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину, исплати износ од 16.320,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2012. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 17.624,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде и то става трећег, четвртог и петог изреке, тужилац је изјавио жалбу из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд исту у нападнутом делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду на основу одредбе чл. 386. ст. 3. Закона о парничном поступку („Сл. Гл. РС“ број 72/11, 55/14) и нашао да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. ЗПП-а, на које овај суд пази по службеној дужности, као ни повреда на које указује тужилац у жалби, с обзиром да иста садржи разлоге о битним чињеницама које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Према чињеничном стању садржаном у списима предмета, тужилац је био у ангажован код туженог по основу Уговора о обављању привремених и повремених послова М. бр. 95233 од 01.07.2011. године, у периоду од 14.06.2011. године до 11.11.2011. године. Након тога тужилац је у периоду од 12.11.2011. године до 27.12.2013. године, био у радном односу код туженог по основу више уговора о раду на одређено време, са уговореним радним временом у трајању од 8 часова дневно, односно 40 часова недељно. Код туженог је по основу наведених уговора, у летњим месецима обављао послове у ратарској производњи, а у зимском периоду послове утовара и истовара кромпира и чишћења хала на фармама. Тужилац тврди да је у складу са обавештењем туженог истакнутог на огласној табли, у периоду од 31.05.2013. године до 31.12.2013. године, рад обављао од 07:00 часова до 19:00 часова, сваког радног дана, суботом и за време државних и верских празника и да му тужени увећану зараду за овај рад није исплатио, као и да му тужени није омогућио да користи годишњи одмор за 2011. годину, за 2012. годину и за 2013. годину. Тужбеним захтевом је тражио да суд обавезе туженог да му за наведени период исплати увећану зараду по основу прековременог рада и накнади штету због неискоришћених годишњих одмора. Тужени је оспорио тужбени захтев, истичући да тужилац у спорном периоду, није остварио сате прековременог рада и да није радио на дане државних празника, те да му не припада право на увећану зараду по овом основу. Вештак економско-финансијске струке је у свом налазу и мишљењу, према првој варијанти обрачунао разлику између исплаћене и припадајуће нето зараде увећане за прековремени рад за период од јула до септембра 2013. године, у складу са подацима из картице примања тужиоца, а према другој варијанти у складу са наводима тужиоца. Вештак је такође обрачунао износе накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину, за 2012. годину и за 2013. годину. Тужилац је прецизирао тужбени захтев у складу са обрачуном из друге варијанте налаза вештака. Тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца истичући да

тужилац није радио прековремено и да није навео колико дана годишњег одмора није искористио.

Из утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужиоцу припада право на увећану зараду за период од јула до августа 2013. године у висини коју је вештак финансијске струке обрачунао имајући у виду податке о оствареним сатима рада из картице примања тужиоца и да му припада право на накнаду штете због неискоришћеног дела годишњег одмора за 2012. годину и 2013. годину, када је тужилац био у радном односу код туженог.

Првостепени суд је такође закључио да тужиоцу не припада право на увећану зараду на основу прековременог рада за период од маја 2013. године до децембра 2013. године, у износима које је вештак обрачунао имајући у виду наводе тужиоца и сведока Станковић Дејан и Станојевић Слађан, колега тужиоца, као и да тужиоцу не припада право на накнаду за неискоришћени годишњи одмор за 2011. годину.

Овакав закључак као правилан и на закону заснован прихвата и овај суд.

Одредбом члана 53. Закона о раду ("Сл. Гл. РС" број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13) је прописано да је на захтев послодавца, запослени дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран. Прековремени рад не може да траје дуже од осам часова недељно, нити дуже од четири часа дневно по запосленом.

Сходно одредби чл. 108. ст. 1. тач. 3. истог закона, запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду и то за прековремени рад – најмање 26% од основице.

Одредбама чл. 5. уговора о раду на одређено време које је тужилац закључио са туженим, предвиђено је да запослени заснива радни однос са пуним радним временом у трајању од 40 часова недељно, односно 8 часова дневно и да је запослени дужан да

ради дуже од пуног радног времена ако то захтева потреба процеса рада у предузећу, као и у другим случајевима предвиђеним законом.

Из утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да у одсуству писаних доказа и то наредбе туженог о прековременом раду, евиденције о оствареним сатима прековременог рада потписане од стране овлашћеног лица, осим евиденције туженог према којој је и у платним листама приказао сате прековременог рада и коју је вештак имао у виду за прву варијанту налаза, само искази сведока, колега тужиоца, немају адекватну правну снагу за наводе тужиоца да је остварио сате прековременог рада у трајању дужем од евидентираних сати рада по наведеном основу, за коју тужилац тражи увећану зараду и која је сагледана у другој варијанти налаза вештака. Из наведених разлога жалбени наводи тужиоца у погледу овог потраживања не утичу на законитост и правилност нападнуге пресуде.

У погледу одлуке о потраживању накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2011. годину, тужилац у жалби не даје разлоге зашто напада овај део пресуде, те је испитујући исту по службеној дужности, овај суд нашао да је првостепени суд правилно применио материјално право на утврђено чињенично стање, када је тужбени захтев тужиоца за ово потраживање одбио као неоснован.

Тужилац је радни однос код туженог засновао дана 12.11.2011. године, до када је код туженог обављао рад ван радног односа, по основу уговора о привременим и повременим пословима и то почев од 14.06.2011. године. Како право на годишњи одмор запослени стиче по основу радног односа, то тужиоцу ово потраживање за период важења наведеног уговора не припада, како је то првостепени суд правилно закључио.

Одредбом чл. 68. Закона о раду, прописано је да запослени који први пут заснива радни однос или има прекид радног односа дужи од 30 радних дана, стиче право да користи годишњи одмор после шест месеци непрекидног рада. Сходно одредби чл. 72. закона, запослени има право на дванаестину годишњег одмора (сразмеран део) за месец дана рада у календарској години, ако у календарској години у којој је први пут засновао радни однос нема шест месеци непрекидног рада.

Међутим, када је у питању одлука о трошковима поступка, основано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд одлучујући о овом захтеву тужиоца, погрешно применио материјално право.

Првостепени суд је одлучујући о трошковима поступка имао у виду успех тужиоца у спору и обавезао туженог да тужиоцу исплати сразмеран део трошкова поступка и то сразмерно проценту са којим је тужилац успео у односу на висину постављеног тужбеног захтева. Тужиоцу у смислу одредби чл.153 и чл. 154. ЗПП-а, припада право на накнаду трошкова који су били потребни за одлуку по захтеву за колико је успео у спору, односно по тарифи која се примењује на вредност спора за колико је тужилац успео. Имајући у виду наведено тужиоцу припада право на нужне трошкове и то за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 6.000,00 динара, за заступање на шест одржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара и за таксе за тужбу и одлуку у износу од по 2.460,00 динара, што укупно износи 52.920,00 динара.

Првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, није била предмет жалбе те је иста у наведеном делу остала неизмењена.

Из образложеног одлучено је применом одредбе чл. 390., и чл. 401. тач.3. ЗПП-а.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 11.09.2018. године, Гж1 2375/2017

**Председник већа – судија,
Ружица Јовановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**